

USKRSNA PORUKA VARAŽDINSKOG BISKUPA

MONS. BOŽE RADOŠA

Susret sa Živim

Dotaknimo Onoga čije nas rane liječe

Svatko ima svoj Emaus, svoj put udaljavanja, svoje tiho mjesto na kojem, umorni, razočarani ili ranjeni, poželimo otići od onoga što nas boli, zbunjuje ili nadilazi. I nama se događa da se odmaknemo od Jeruzalema – od mjesta križa, od mjesta šutnje, od mjesta na kojem ljubav izgleda poraženo. Kad se srce umori od čekanja, lako se vraćamo starome, poznatome, onome što možemo držati pod kontrolom. Lakše je vratiti se svojim navikama nego ostati ondje gdje još ne razumijemo što se događa, što to možda Bog čini. Ali upravo tada, na putu našega odmicanja, događa se ono najvažnije: Živi nas ne prestaje tražiti. Ne čeka da se najprije saberemo, ne traži da budemo bez sumnje i ne dolazi tek kad budemo jaki. Dolazi baš tamo i tada kada smo umorni. Dolazi u društvo razočaranih koji ne štede kritike i osude na Učitelja iz Nazareta. Međutim, Nazarećanin dolazi u zatvorene prostore naših strahova, među svoje – i među one koji misle da više ne znaju, pa čak i ne žele više biti njegovi.

Snaga i vjerodostojnost Uskrsloga je u tome da čini prvi korak i ne prestaje hodati ovom zemljom čineći dobro. Približava se dok još razgovaramo o svojim slomljenim nadama. Ulazi u naš hod dok još mislimo da smo sami. Sluša riječi koje izgovaramo i one koje ne znamo izreći. Ponekad nam se čini da je Bog odsutan, a onda, i ne baš onda, nego tek kasnije, shvatimo da je hodao uz nas cijelim putem. Tako je sa Živim. On dolazi kao suputnik, a otkriva se kao Gospodin. Dolazi kao stranac, a pokazuje da poznaje dubinu našega srca. Dolazi tiho, ali mijenja sve. Jer njegov dolazak nije samo utjeha. Njegov dolazak je otvaranje: otvara Pisma, otvara smisao, otvara srce, otvara oči, otvara put. I kad se to dogodi, čovjek više ne ostaje isti.

Kad Uskrsli stane među svoje, on ne donosi tek riječ utjehe. On donosi mir. Ali ne bilo kakav mir – nego svoj mir. Mir koji nije bijeg od patnje, nego pobjeda ljubavi koja je prošla kroz patnju te ostala vjerna i ustrajna. Zato odmah pokazuje ruke i bok. Ne skriva rane. Ne briše tragove križa. Ne vraća se kao netko tko želi da se zaboravi što se dogodilo. Dolazi sa svojim ranama jer su one znak ljubavi koja nije uzmaknula. To su ruke koje su doticale ljudsku slabost, ruke koje su podizale, blagoslivljale, liječile, lomile kruh i darivale blizinu. To su ruke koje su dopustile da budu probodene, ali nisu prestale ljubiti. To je bok otvoren do kraja, otvoreno srce Boga koji nije ostao dalek ljudskoj boli. Srce koje je primilo udarac svijeta, a iz njega je ipak potekao život. Zato mir koji Uskrsli donosi izvire upravo iz

njegovih rana. Ne iz moći ni iz prisile kao niti iz zaborava, nego iz ljubavi koja je sve podnijela i ostala otvorena. I upravo tu leži naša nada: nismo spašeni zato što rana nema, nego zato što su njegove rane postale izvor života.

Koliko puta i mi pokušavamo sakriti svoje rane. Koliko puta mislimo da moramo biti neokrznuti, sabrani i jaki da bismo stajali pred Bogom i pred drugima. A Uskrsli pokazuje nešto sasvim drukčije. On ne skriva ono što je bilo probodeno. On ne prekriva ono što je boljelo. On preobražava ranu u mjesto susreta. Njegove nas rane liječe jer govore da ljubav nije odustala. Govore da nas Bog ljubi i ondje gdje smo slomljeni. Govore da ni jedna naša noć nije izvan dosega njegova svjetla. Tko gleda njegove rane, ne vidi poraz. Vidi vrata. Vidi otvor. Vidi mjesto kroz koje u svijet ulazi milosrđe. I možda baš zato čovjek počinje ozdravljati onda kad više ne bježi od istine svoga srca, kad dopusti da ga dotakne ljubav koja zna za bol, kad povjeruje da rana ne mora biti kraj, nego početak novoga života.

Među onima koji susreću Uskrsloga posebno mjesto ima Toma. I to s razlogom. Jer on nosi ono što nosimo i mi: potrebu da ne ostanemo samo na tuđem svjedočanstvu. Toma ne odbacuje Gospodina iz oholosti. Ne bježi iz ravnodušnosti. Njegova je čežnja ozbiljna. On želi istinu koju može pred sobom nositi cijelim bićem. I baš zato njegova sumnja nije kraj vjere, nego njezin teški, ali pošten put. Postoje trenuci kada nije dovoljno da drugi kažu: „Vidjeli smo Gospodina.“ Srce i pamet tada šapću, zreo i odgovoran čovjek donosi odluku: moram ga i sâm susresti, znati da je živ upravo za mene, dotaknuti ono što će moći nositi moj život. U tome je Toma blizak svakome od nas, svima koji su barem jednom ostali po strani, svima koji su bili dio zajednice, a ipak se iznutra osjećali daleko, svima koji nisu htjeli živjeti od gotovih rečenica, nego od stvarnoga susreta. I Isus se ne povlači pred takvom vjerom. Ne kori čežnju koja traži dubinu. Ne zatvara vrata onome tko još ne može vjerovati samo iz riječi. Naprotiv, približava se još više.

Uskrsli poziva Tomu da priđe, da pogleda, da dotakne, da ne ostane izvan otajstva, nego da uđe u njega. Kao da mu govori: ne boj se mojih rana; u njima ćeš me prepoznati. Ne boj se svoga pitanja; dovedi ga do mene. Ne boj se svoje gladi za istinom; ona te može dovesti ravno u srce vjere. Toma tako postaje učenik svih koji žele osobnu vjeru. Ne naslijeđenu samo izvana. Ne izrečenu samo jezikom, nego vjeru koja je prošla kroz tamu, kroz traženje, kroz čežnju i napokon dotaknula Živoga. I možda je baš to jedna od najljepših uskrsnih poruka: Bog se daje susresti. Ne ostaje ideja ni neki daleki spomen. Ne ostaje zatvoren u prošlosti, nego je Živ i daje se dotaknuti vjerom.

Ovo je riječ utjehe za svakoga tko se ponekad osjeća kao učenik na putu u Emaus ili kao Toma iza zatvorenih vrata. Nisi manje njegov ako ne razumiješ odmah. Nisi manje njegov ako ti je srce sporo. Nisi manje njegov ako nosiš pitanja. Nisi manje njegov ako si umoran od svega što si očekivao, a nije se dogodilo. Živi dolazi upravo takvima: onima na putu, onima u strahu, onima koji kasne, koji traže dodir, smisao i znak. I ne dolazi da ih posrami, nego da ih vrati životu.

Nakon susreta s njim ne ostaje se zauvijek u bijegu. Ne ostaje se zatvoren u sobi ni u vlastitoj rani kao u posljednjoj riječi. Čovjek se vraća zajednici, braći i sestrama, životu, poslanju. Jer onaj tko susretne Živoga počinje nositi nešto novo: mir koji nije od ovoga svijeta, blagost koja ne bježi od istine, oprostjenje koje prekida krug tvrdoće, nadu koja se više ne temelji na dojmu, nego na susretu. To je razlog zbog kojega Uskrs nije samo blagdan sjećanja. To je početak novoga hoda, nova mogućnost srca, nova snaga za ljubav, nova riječ za čovjeka koji je mislio da je sve završilo.

Braćo i sestre! Ova je čestitka molitva Živome: kad i mi krenemo prema svom Emausu, dođi i hodaj s nama. Kad zatvorimo vrata od straha, stani među nas sa svojim mirom. Kad više ne znamo što i kako vjerovati, pokaži nam svoje ruke i svoj bok. Kad nas pritisnu vlastite rane, podsjeti nas da tvoje rane liječe. Kad nam se srce ohladi, rasplamsaj ga svojom blizinom. Kad ostanemo na tuđim riječima, dovedi nas do osobnoga susreta. Kad posustanemo pred životom, vrati nas zajedništvu, kruhu, nadi i putu.

Jer doista, nije dovoljno samo čuti da si živ. Srce traži da te susretne. Duša traži da te prepozna. Razum te želi trajno promišljati i ulaziti u dubinu tvoje riječi i tvoga darovanoga života. Vjera traži da te dotakne. A kad te jednom dotakne, ništa više nije isto.

Sretan i blagoslovljen Uskrs vama, vašim obiteljima i svima koje nosite u molitvi.

✠ Bože Radoš
varaždinski biskup